

[K. B. Andersen.]

hvortil også mit parti hører. Jeg tænker på den mulighed, der gives for at få anerkendt som forsøg oprettelse af børnehaveklasse. K. K. Steineke, den forhenværende overordentlig højtærede minister på flere poster, har sagt, at det tager 20 eller 30 år — jeg husker ikke hvilket — for en god idé at slå igennem. Det kan faktisk tage endnu længere tid. Når den højtærede undervisningsminister i sin fremsættelse siger, at der i adskillige år har været udført et værdifuldt arbejde med børnehaveklasse i Esbjerg, så er det forsigtigt udtrykt, fordi „adskillige år“ er nøjere sagt 50 år. Jeg har lige hørt fra det ærede medlem hr. Dupont, at han i går var til 50 års jubilæum for børnehaveklasse i Esbjerg, så det er altså meget nøjagtigt 50 år siden.

Siden 1912 har Esbjerg haft disse børnehaveklasse, der nu søges af næsten 100 pct. af de børn, de angår, og erfaringerne fra Esbjerg synes at være overordentlig gode. Der har fra bl. a. Dansk Børnehaveråds side været vist meget stor interesse for denne nydannelse — altså nydannelse uden for Esbjerg — der her er tale om. Dansk Børnehaveråd udsendte i fjor et særnummer af sit blad om børnehaveklasse, et særnummer, vi måske nok i udvalget skal se at få fat i som led i og baggrund for vore forhandlinger. I den rapport, der indleder det pågældende særnummer, udtaler Dansk Børnehaveråd sig for 3 timer daglig, mens Esbjergklasserne arbejder med 2 timer daglig. Jeg vil tro, at Dansk Børnehaveråds forslag er rigtigt, men det kan vi jo se på i udvalget.

Jeg tror, det er vigtigt at fastholde fra starten, at det ikke er en udvidelse af skolen og den egentlige undervisning, det drejer sig om, men om at vænne børnene til skolen ved at beskæftige dem på skolen i det sidste år, inden den egentlige skolegang begynder. Derfor må det være naturligt, som det er tilfældet i Esbjerg, at det er børnehavelærere og fritidshjems lærere, der tager sig af arbejdet i disse klasse.

Der bliver altså ikke her tale om at øge lærermangelen, men rent bortset fra mangelproblemet må det principielt være rigtigt at fastholde, at læreren først træder ind i billedet ved børnenes overgang til 1. klasse. Det er vigtigt for dette forsøgs heldige

forløb, at der gives så gode rammer om disse børnehaveklasse som muligt, netop fordi det ikke bare er en skole for de mindste, det drejer sig om. I det tidligere nævnte hæfte fra Dansk Børnehaveråd siges det advarende, at man ved at få gennemført børnehaveklasse under for primitive former kan risikere kun at gøre en del erfaringer om, hvordan det ikke bør gøres.

I Københavns borgerrepræsentation har det ærede medlem fru Astrid Skjoldbo flere gange rejst spørgsmålet om børnehaveklasse her i København og bl. a. kædet sagen sammen med spørgsmålet om skolemodenhed og givet udtryk for, at børnehaveklasse vil være egnede til at give børnene en mere lige start. Også disse synspunkter taler for indførelse af det mildnende led mellem hjem og skole eller børnehav og skole, som børnehaveklasse er tænkt at skulle være.

Lovforslaget giver også en udvidet adgang for kommunerne til at betale for undervisning i private realskoler. Som denne ændring er motiveret i lovforslaget — at alle børn skal have en reel adgang til realskoleafdeling — er der ingen grund til at nære bekymring; men vi må nok se nærmere på, at der ikke skabes sådanne regler eller en sådan praksis ad privat vej, at den omstændighed, at enkelte børn søger til en privat realskole på kommunens regning, kan forhindre, at kommunens eget skolevæsen bliver udbygget på en tidssvarende måde. Her er i øvrigt et område, hvor der kan anstilles lærermangelbetragtninger. Der er nogle steder i landet meget korte afstande mellem realklasse med meget små elevtal. Dette er selvfølgelig ikke sagt af uvilje mod de private realskoler, som vi plejer at være enige om her i tinget at give gode arbejdsvilkår, men blot som udtryk for, at vi må holde et vågent øje med, at udbygningen på realskoleplan ikke sker på en urimelig kostbar måde, hverken med hensyn til penge eller til lærerkræfter.

De forbedrede regler om tilskud til syge og invaliderede børn har længe været påkrævet. Udviklingen er helt løbet fra de gældende regler. Vi må se nærmere på, om den udbygning, der her er tale om, er tilstrækkelig. De børn, der i forvejen på den ene eller den anden måde er handicappede, skal ikke have føjet det handicap til, som en